

ПОМОЩТА НА ПТИЦАТА СИМОРГ

Превод от неизвестен език: Емилия Стаматова, 1995

chitanka.info

Дали се е случило това или не — освен Бог, няма други свидетели. Едно е известно: един ден с друг не си приличал. Та живял в древни времена един падишах, който имал трима сина. Единият се наричал Малек-Мохамад, вторият — Малек-Джамшид, а третият — Малек-Хоршид. Майката на Малек-Мохамад умряла, а майките на другите двама братя били живи. В покоите на падишаха растяло нарово дърво, което вместо плодове раждало безценни бисери.

От тримата си сина падишахът обичал най-много Малек-Мохамад, защото той се отличавал със смелост, храброст и безстрашие.

Наровото дърво в покоите на падишаха вързало плодове и те започнали да зреят. Една сутрин на разсъмване Малек-Мохамад, Малек-Джамшид и Малек-Хоршид излезли от своите покои, погледнали през вратата наровото дърво и що да видят: липсвал един узрял нар. Тогава те решили, че се е появил крадец и че трябва да му устроят засада под дръвчето, за да го заловят.

Речено-сторено, уговорили се всяка вечер един от тях да пази под дръвчето. Паднала нощта. На ред бил Малек-Джамшид. Той се прибрал в покоите си и закрачил от единия до другия ъгъл на стаята, но сънят го надвил. А когато се пробудил на другата сутрин, видял, че отново липсва нар.

Отишъл той при братята си и рекъл:

— Заспах и тази нощ пак са откраднали един нар.

Дочакали тримата вечерта. Този път на ред бил Малек-Хоршид. Закрачил и той от единия до другия ъгъл на покоите си, но и той заспал. На сутринта се пробудил и видял, че още един нар липсва. Отишъл при братята си и им рекъл:

— И аз заспах и още един нар са откраднали!

Нищо не казали братята, а щом паднала третата нощ на пост се отправил Малек-Мохамад. Той леко си порязал палеца и посипал раната със сол. И започнал да наблюдава. След полунощ видял един облак. Облакът се спрял над наровото дръвче и от него се подала ръка. Тя се протегнала, за да откъсне един нар, но Малек-Мохамад викнал:

— Ей ти, я си прибери ръката!

Но облакът не го послушал. Малек-Мохамад извикал втори път:

— На кого говоря, прибери си ръката!

Но и сега този, на когото била ръката, сякаш не чул думите на Малек-Мохамад. Ръката почнала да къса нарове от дръвчето и Малек-Мохамад грабнал меча и отсякъл единия пръст на ръката.

Облакът бързо си прибрал ръката и си отишъл. На сутринта Малек-Мохамад видял, че от ръката с отсечения палец е капала кръв и е показала пътя на облака. Малек-Мохамад отишъл при братята си и при баща си и им разказал всичко.

Бащата го похвалил и наредил и на тримата да тръгнат по кървавата следа, да открият на кого е ръката и да вземат обратно откраднатите нарове. Наредил им да не се връщат с празни ръце.

Тръгнали братята по кървавата следа. Вървели, вървели, излезли от града и се озовали в степта. Стигнали до едно място, където кървавата диря влизала в кладенец с вода. Тогава разбрали, че онзи, чиято кръв е капала по пътя, живее в кладенеца. Братята решили, че някой от тях трябва да се спусне в кладенеца и да научи кой е крадецът. Най-напред трябвало да се спусне в кладенеца Малек-Джамшид. Малек-Мохамад и Малек-Хоршид останали на земята. Хванали единия край на въжето, а другия дали на Малек-Джамшид.

Малек-Джамшид се помолил, завързал въжето около кръста си и започнал да се спуска в кладенеца. Но не стигнал и до средата, когато се понесъл викът му:

— Олеле-ле, горко ми, измъкнете ме!

Братята го изтеглили от кладенеца. Дошъл редът на Малек-Хоршид, Малек-Мохамад и Малек-Джамшид останали горе, хванали въжето за единия край, а другия дали на Малек-Хоршид. Той си казал молитвата и влязъл в кладенеца. И той едва стигнал до средата и почнал да крещи:

— Олеле-ле, горко ми, измъкнете ме!

Братята го изтеглили нагоре. Дошъл редът на Малек-Мохамад. Той рекъл на братята си:

— Колкото и да викам в кладенеца: „Горко ми“, не ме слушайте и не ме теглете нагоре. Пускайте въжето, докато не стигна до дъното и не накажа крадеца, който ни открадна нарове.

Като казал това, Малек-Мохамад стегнал меча си в пояса си, завързал се с въжето, казал си молитвата и братята го спуснали в кладенеца. Щом стигнал до средата, Малек-Мохамад почнал да крещи:

— Олеле-ле, горко ми! Измъкнете ме!

Но Малек-Джамшид и Малек-Хоршид както обещаха, така и направили — послушали го и го спуснали на самото дъно на кладенеца. Като стъпил на дъното Малек-Мохамад викнал на братята си:

— Чакайте ме горе до вечерта. Ако остана жив до тогава, ще ви дам знак. А ако не се появя до вечерта, не ме чакайте, а се погрижете за себе си.

После Малек-Мохамад тръгнал по дъното на кладенеца. Скоро срещнал една девойка, прекрасна като новата луна. До нея, положил глава в скута ѝ, спял огромен демон. Хъркането му ехтяло като гръм в кладенеца, а от дъха му се е издигал цял стълб. Видяла девойката Малек-Мохамад и рекла:

— Ах! Малек-Мохамад, ах, мили мой! Кой вятър те довя тук? Не ти ли е жал за младостта ти? Смъртта си ли искаш да намериш?

Малек-Мохамад отвърнал:

— За добро или за зло, хубавице, вече съм дошъл, кажи ми коя си ти и какво правиш в този кладенец?

— Ами — започнала да разказва девойката, — ние сме три сестри, а в този кладенец има още два и в тях живеят моите сестри. При всяка от нас има по един демон. Те спят, положили глава върху скута на сестрите ми. Аз — най-голямата — живея тук, средната ми сестра живее в средния кладенец, а в третия кладенец живее най-малката ни сестра. Демоните ограбват всички богатства в света. Щом попаднат в ръцете им, те ги донасят и ги пазят тук. А сега, драги Малек-Мохамад, послушай ме, върви си и не се излагай на опасност! Върни се по пътя, по който си дошъл, не дай боже, този демон да се разбуди: ще убие и мен, и теб.

— Олеле-ле, не думай — възкликнал Малек-Мохамад. — Аз не споменавам името Божие както теб! Може демонът да ме убие, но може да е съдено, аз да го унищожа.

Като рекъл това, Малек-Мохамад започнал да гъделичка по петите демона с върха на меча си. Демонът помислил, че го хапе комар, понечил да го притисне с петата си и изръмжал:

— Махай се, твар проклета!

Тогава Малек-Мохамад се провикнал:

— Ей, негоднико, ставай, не е долетял комар, смъртта е дошла за душата ти.

Демонът веднага скочил на крака и загълчал девойката:

— Ах, ти, проклетнице, нека свърша с тая мушица, а после ще видим какво наказание заслужаваш!

С тези думи демонът грабнал един боздуган, на чийто край били завързани седем воденични камъка и завикал:

— Ах, ти, лечко-буболечко, ах, ти, мушице двунога, ще те размажа и помен няма да остане от теб!

А Малек-Мохамад продължил да го дразни:

— Ех, ти, мерзавцо, недей да лъжеш, ами замахни по-силно!

Завъртял демонът над главата си боздугана и го стоварил върху главата на Малек-Мохамад. Малек-Мохамад се отдръпнал, призовал на помощ Бога, хванал меча си и замахнал към демона.

Краят на меча се забил в темето му и излязъл между краката. Демонът бил разсечен на две и сякаш две скали рухнали на земята. Така Малек-Мохамад се справил с демона, а девойката рекла:

— Хвала на тебе и на силата на ръцете ти!

Малек-Мохамад отвърнал:

— Остани засега тук, а аз ще се спусна в другите два кладенци и ще освободя сестрите ти.

С тези думи той се спуснал във втория кладенец. Там намерил девойка с лице като пълната луна, още по-прекрасна от първата, а до нея демон, още по-силен от първия — положил глава в скута ѝ да спи още по-непробуден сън. Той така хъркал, сякаш кладенецът се разрушавал. Дъхът му се издигал във въздуха като пара в баня. Видяла девойката Малек-Мохамад и рекла:

— Ах, Малек-Мохамад! Ах, мой мили! Не ти ли е жал за младостта ти, та идваш тук? Защо си дошъл? Ако демонът се събуди, и теб ще убие, и мен няма да пощади. Докато още спи, спасявай се!

— Ами, не думай! За добро или за зло аз вече съм тук и знай, че докато не убия с Божията помощ този демон и не те освободя, няма да отстъпя. С Божията помощ вече убих един демон и освободих най-голямата ти сестра. Ще освободя и теб, и най-малката ви сестра.

След тези думи Малек-Мохамад започнал да гъделичка демона по петите с меча си. Демонът замърморил на сън:

— Махай се, муха нахална, остави ме да спя!

Тогава Малек-Мохамад закрещял:

— Ставай, изрод проклет, не муха е долетяла, а смъртта ти е дошла!

Чул демонът тези думи, скочил на крака и видял Малек-Мохамад. Грабнал боздуган и рекъл на девойката:

— Само почакай, вироглавке, сега ще накажа тая буболечка, а после ще се разправа с теб!

Обърнал се към Малек-Мохамад и надал боен вик:

— Ах, ти, лечка-буболечка, ах, ти двукрако бръмбарче, как ти е дошло на ум да дойдеш тук?

А Малек-Мохамад му казал:

— Ей, ти, изроде, не е време за приказки сега, поразмърдай се и дай да се бием!

При тези думи демонът грабнал боздугана си, завъртял го над главата си и го пуснал към главата на Малек-Мохамад. Извил се Малек-Мохамад и боздуганът се забил в земята. Той призовал Бога на помощ, стиснал меча си и го забил в мишницата на демона така, че краят му излязъл от другата мишница, а тялото му рухнало на земята. Видяла девойката, че демонът е мъртъв, целунала Малек-Мохамад и рекла:

— Хвала на тебе и твоята сила!

Малек-Мохамад ѝ казал:

— Остани тук, докато се спусна в третия кладенец и освободя най-малката ви сестра.

Спуснал се Малек-Мохамад в третия кладенец. Гледа: в кладенеца девойка още по-млада от другите две, а красотата ѝ затъмнявала хубостта на двете ѝ сестри. Малек-Мохамад се влюбил безумно в нея. А до девойката — демон — още по-силен и страшен от предишните два, положил глава на коленете ѝ, хърка, та чак разтърсва небето. Щом девойката зърнала Малек-Мохамад, се влюбила в него от цялото си сърце. Дори да имала хиляда сърца, нямало да го обича по-силно. Тя поздравила Малек-Мохамад и рекла:

— Ех, Малек-Мохамад, скъпи мой, ох, мили мой, не ти ли е жал за младостта ти, та идеш право в ада? Защо си дошъл? Не се ли боиш от смъртта?

А Малек-Мохамад ѝ отговаря:

— За добро или за зло аз съм тук и няма да си ида, докато не те освободя. С Божията помощ убих двата демона от първия и от втория

кладенец и освободих сестрите ти от робство. Каж ми, как попаднахте в плен на демоните?

— Ние сме три сестри, демоните ни откраднаха, доведоха ни тук и ето вече няколко години живеем при тях в плен — разказала девойката.

А докато Малек-Мохамад разговарял с нея, започнал да гъделичка демона по петите. Демонът промърморил:

— Махайте се, мухи нахални! Оставете ме да поспя!

После Малек-Мохамад викнал:

— Ей, безродни, събуди се от дълбокия сън, не муха, а смъртта е дошла, стои до главата ти.

Като чул това, демонът скочил на крака и заплашил девойката:

— Само почакай, сега като се справя с това човешко изчадие, ще се заема с теб.

Момата затреперила като клони на върба от страх. Демонът вдигнал боздуганът и викнал на Малек-Мохамад:

— Ах, ти лечко-буболечко, ах, ти двунога мушице! Не ти ли трябва главата? Откъде у теб такова нахалство да надникнеш тук? Не ти ли стига, че си убил братята ми, ами си дошъл и при мен?

— Ей, изрод — извикал Малек-Мохамад, — двамата ти братя пратих при дяволите в ада, и теб сега ще изпратя там. Те те чакат с нетърпение.

Като чул тези думи, демонът завъртял над главата си боздуган, на чийто край имало четиридесет воденични камъка, и го запратил към главата на Малек-Мохамад. Малек-Мохамад призовал Бога на помощ и се отдръпнал. Боздуганът се забил в земята.

Тогава Малек-Мохамад извадил меча си, замахнал и отсякъл главата на демона като на куче. Тялото рухнало на земята като планина.

Щом Малек-Мохамад убил демона, девойката се хвърлила към него и почнала да му целува ръцете, лицето и главата — накратко: отдавала му се и тялом, и духом. Малек-Мохамад рекъл:

— Аз те обикнах, съгласна ли си да ми станеш жена?

От всичко на света девойката най-много желала точно това. Дала съгласието си и тук, в кладенеца, двамата се обявили за мъж и жена. Ръка за ръка те се отправили към втория кладенец при средната сестра. Като се видели двете сестри се зарадвали и забързали към

първия кладенец при най-голямата им сестра. И тя била щастлива и доволна, като ги видяла.

Викнал Малек-Мохамад на братята си Малек-Джамшид и Малек-Хоршид от дъното на кладенеца и ги помолил:

— Пуснете въжето и измъквайте скъпоценности, злато и други съкровища.

Пуснали братята въжето и Малек-Мохамад започнал да издига нагоре златото, скъпоценните камъни и съкровищата, които демоните били ограбили и скрили в кладенеца. Видели братята богатствата и ги обзела завист. Изпратил всичко горе Малек-Мохамад, после пак викнал на братята си:

— Пуснете въжето пак и издърпайте нагоре девойките!

Пуснали братята въжето в кладенеца, измъкнали първата и втората хубавици. Дошъл редът на третата и на Малек-Мохамад. Красавицата, която се била вrekла на Малек-Мохамад, се обърнала към него:

— Послушай съвета ми, качи се първо ти, а аз след теб. Ако се кача първа, братята ти от завист и ревност няма да те извадят от кладенеца. Повярвай ми!

Но Малек-Мохамад отвърнал:

— Не, мила моя, няма да стане така. Ти първа трябва да се качиш.

Накратко казано Малек-Мохамад толкова настоявал на своето, че девойката трябвало да се съгласи. Той успял да я убеди тя да се изкачи първа на земята. Хубавицата се хванала за края на въжето и рекла:

— Колкото и да те уговарях, ти не се съгласи да се качиш първи. А аз съм напълно сигурна, че братята ти няма да те издърпат. Ако стане така, както ти казвам, знай, че тук ще дойдат два овена — бял и черен — и ще се сбият. Тогава ти скочи на гърба на белия овен — той ще подскочи през седем земи нагоре и ти ще се спасиш. Но ако скочиш на гърба на черния, той ще те смъкне през седем земи надолу. Всичко зависи от теб: внимавай и скочи на белия овен.

Свършила тя своите напътствие и братята я изтегли горе. А те вече усещали как Малек-Мохамад ще се прослави с подвизите си и изпитвали огромна омраза към него. Дори си рекли: „Ако го издърпаме, няма да видим бял ден. По-добре да го оставим долу, а на баща ни ще кажем, че се е случило нещастие.“

И за да не отгатнат девойките помислите им, те пуснали въжето в кладенеца. После, без да ги видят, извадили нож и прерязали въжето. Малек-Мохамад се строполил на дъното на кладенеца. А Малек-Джамшид и Малек-Хоршид рекли на девойките:

— Не знаем каква беда се е случила на Малек-Мохамад — въжето е прерязано незнайно защо.

Най-малката сестра, вретена на Малек-Мохамад, разбрала, че братята са направили това нарочно. Тя се престорила, че не се е досетила, макар да била твърдо уверена, че Малек-Мохамад ще успее да се спаси.

А на дъното на кладенеца Малек-Мохамад разбрал, че невестата му имала право и че братята му са постъпили подло с него и са си тръгнали, оставяйки го сам. Малек-Джамшид и Малек-Хоршид отишли да доведат мулета, магарета. Донесли и специални носилки със завеси. Натоварили всичкото злато и съкровища, нагласили добре девойките на мулетата и се отправили към града. Там рекли на баща си:

— Всичкото това злато и съкровищата, както и тези девойки, взехме от кладенеца и убихме демоните. А къде е Малек-Мохамад и какво му се е случило, не знаем.

Бащата се престорил, че им повярвал и замълчал.

А Малек-Мохамад много се натъжил, като разбрал колко подло са постъпили с него братята му. Решил да изчака, както му заръчала девойката, идването на белия и на черния овен. Не минало много време и двата овена се появили и почнали да се бият. Както се биели, Малек-Мохамад призовал Бога за помощ, хвърлил се към белия овен, за да се хване за врата му и да го яхне, но сбъркал и вместо белия, хванал черния. На гърба на черния овен той пропаднал седем земи надолу. Паднал на седмата земя. Като се съвзел видял, че в широко зелено поле и че в далечината се вижда голям град. Изправил се, огледал се и се накарал да тръгне, когато изведнъж съзрял един човек да оре земята и да подкарва бикове шепнешком:

— Дий, дий, дий!

Приближил се Малек-Мохамад и викнал:

— Здравей, орачо, дал Бог добро!

Орачът се разтреперил от страх, махнал на Малек-Мохамад да се приближи и зашепнал:

— Тихо, не викай, мълчи. Ела по-близо, за да мога да ти кажа нещо на ухото и тогава ще видим дали ще говориш високо.

Малек-Мохамад се приближил и запитал:

— Защо, орачо, като ореш подкарваш бикове шепнешком? Защо се боиш да говориш и се тресеш от страх?

Орачът зашепнал:

— Нали ти ли казах да говориш съвсем тихо?

— Какво има? — попитал Малек-Мохамад.

— Недалеч от тук има гъсталак, в който живее лъв — зашепнал орачът. — Водата за града минава през гъсталака. А лъвът си с харесал място до самия извор и не пуска хората от града до водата, докато не му дадат да изяде една девойка. Тогава дава малко вода на града. Но хората не могат да му изпращат всяка вечер по едно девойче, затова той се разгневява и не само мъчи хората като не им дава вода, но и ловува в покрайнините на града и разкъсва всеки, който му попадне. Тази вечер е ред на дъщерята на падишаха: трябва да я заведат при лъва, та той да я разкъса и после да даде малко вода на хората.

Като чул това, Малек-Мохамад извадил от джоба си шепа дребни пари и рекъл на орача:

— Иди в града и купи храна, а аз вместо теб ще ора.

Орачът взел парите и отишъл в града, а Малек-Мохамад изчакал, докато той се скрил от погледа му, взел в ръка една пръчка и с цяло гърло викнал на бикове:

— Дий, дий, дий!

Из цялото поле се понесъл гласът му и веднага стигнал до мястото, където се криел лъвът. Звярът се заслушал, после изревал ужасно и изскочил от гъсталака. Гледа Малек-Мохамад: към него тича лъвът и реве. Той го оставил да се приближи, после се хвърлил към него, хванал го за ухото с едната ръка, а с другата го ударил силно под брадата. Разпрегнал единия бик и на негово място впрегнал лъва и продължил да оре. И още по-високо завикал:

— Дий, дий, дий!

В това време орачът стигнал града, купил храна за Малек-Мохамад и се върнал. Приблизил се до нивата и що да види: Малек-Мохамад впрегнал лъва и спокойно си оре, че и подвиква:

— Дий, дий, дий!

От страх косата на орача щръкнала и целият треперещ той се вторачил в Малек-Мохамад и не можел и крачка да направи. Видял Малек-Мохамад, че орачът не се осмелява да се приближи и му рекъл:

— Орачо, орачо, сега от какво се боиш? Нима не виждаш, че лъвът е впрегнат?

Крачка по крачка орачът започнал да се приближава и треперейки от страх съвсем доближил Малек-Мохамад. Малек-Мохамад освободил лъва от впряга и той през глава хукнал към своя гъсталак. Сложил орачът хляба и храната пред Малек-Мохамад.

Момъкът си хапнал и рекъл:

— Искам да те питам нещо, но ти ми кажи истината.

— Каквото и да ме питаш, ще ти кажа истината — обещал орачът.

Малек-Мохамад разказал за себе си и за своите приключения, а после попитал:

— Ако сега искам да се издигна на горната земя, да се върна в своя град, от кого трябва да потърся помощ?

Орачът отвърнал:

— Недалеч от тук в гъсталака има гнездо на птицата Симорг. Всяка година тя излюпва по няколко пиленца, но в гъсталака живее дракон, който изяжда пиленцата на Симорг. Ако ти успееш да избавиш птицата Симорг и нейните пиленца от злия дракон, тя навярно ще ти помогне, дори ако искаш да те издигне през седем земи и да те остави в родния ти град.

Зарадвал се Малек-Мохамад на думите на орача. Орачът продължил да оре, а Малек-Мохамад тръгнал сам. Гледа: от града наизлезли всички жители и повели дъщерята на падишаха към лъва. В ръка всеки държал някакъв съд, с който да си гребне вода и да я отнесе вкъщи, след като лъвът разкъса девойката. Малек-Мохамад изчакал хората да стигнат до него, извадил меча от ножницата си, смесил се с тълпата и тръгнал редом с всички. Когато тълпата стигнала до гъсталака, жителите на града избутали напред дъщерята на падишаха и се отдръпнали встрани. Малек-Мохамад видял, че лъвът подушил въздуха, изревал и излязъл от леговището си. Момъкът изчакал, звярът да се приближи до девойката. Стиснал меча си, призовал Бога на помощ, замахнал с все сила към лъва и го съсякъл на две. Като видяла храбрия Малек-Мохамад, дъщерята на падишаха извикала:

— Слава тебе, момко, слава на храбростта ти, хвала, че уби лъва и избави града от него!

След тези думи тя потопила ръката си в кръвта на лъва и я поставила на рамото на Малек-Мохамад. Хората видели, че лъвът е убит и надали радостни възгласи, после се хвърлили към водата и почнали да пълнят съдовете си. Но кръвта на лъва се смесила с водата и Малек-Мохамад се обърнал към тях:

— Ей, хора, кой ви кара да гребете вода, смесена с кръвта на лъва? Изчакайте, докато се изчисти и стане приятна на вкус. Повече никой няма да ви преследва.

В това време при падишаха отишли няколко мъже и му рекли:

— Седиш си тук, а лъвът е убит и дъщеря ти е свободна.

Зарадвал се падишахът и обявил:

— На онзи, който освободи дъщеря ми и уби звяра, и избави хората от страха, давам половината от царство и дъщеря си.

По улиците и площадите на града веднага разгласили неговата воля. Хората от града започнали един по един да се явяват пред падишаха и всеки твърдял, че той е убил лъва. Но дъщерята на падишаха, която стояла край баща си, рекла:

— Не слушай никого, татко, никой от тези мъже не е убил лъва. Аз познавам добре онзи, който извърши великия подвиг, защото сама докоснах рамото му с ръка, натопена в кръвта на лъва. Направих го, за да мога да го позная.

Както си говорели, изведнъж видели, че се появил Малек-Мохамад. Момата го посочила и рекла:

— Татко, ето го храбрият момък, който уби лъва и ме освободи.

Малек-Мохамад поздравил падишаха както се полага. А девойката го хванала за ръка и показала на баща си отпечатъка от дланта си върху рамото. Падишахът поблагодарил на момъка и всички тръгнали към града. Хората приветствали и благодарили на Малек-Мохамад. После го вдигнали и понесли на ръце към двореца.

Падишахът наредил да дадат на Малек-Мохамад един прекрасен дворец с прислужници и стражи. Макар да бил безкрайно доволен, Малек-Мохамад си мислел само за своята невеста от третия кладенец. Щом настъпило утрото, той взел меча си и отишъл в гъсталака, където било гнездото на птицата Симорг. Легнал да си отдъхне, сложил ръка

под главата си и тъкмо се унесъл в сън, като дочул пиленцата на Симорг да писукат.

Скочил на крака и що да види: огромен като гората дракон пълзял по дървото и се канел да изяде пиленцата. А те от страх силно писукали. Измъкнал Малек-Мохамад меч си, призовал Бога на помощ и ударил дракона по главата. Разсякъл го от главата до опашката на две. Тялото му се сгромолясало на земята като две планини. Едната половина Малек-Мохамад хвърлил в гнездото на пиленцата, а другата половина скрил. Отново легнал на земята, сложил ръка под главата си и заспал. След известно време долетяла птицата Симорг, видяла спящия под дървото Малек-Мохамад и рекла:

— Аха, ето го злодеят, който всяка година изяджда пиленцата ми! Днес успях да се върна на време, за да си отмъстя.

И тя литнала високо, понечила да се спусне изневиделица връз Малек-Мохамад, да го стисне с човката си, да се издигне и да го хвърли от високо. Но пиленцата надали страшен вой и обяснили на майка си на своя език:

— Майчице, не го убивай, той е нашият спасител!

А майката ги попитала:

— Защо да е ваш спасител?

Пиленцата рекли:

— Майчице, злодеят, който всяка година е изядждал твоите пиленца, е дракон. Той допълзя и се канеше да ни погуби, но изведнъж се появи този смел момък и го уби. Съсече го на две половини. Даде ни едната да се нахраним, а другата скри, та по-късно да я изядем, когато огладнеем.

Като чула това, птицата Симорг разперила крила, за да пази Малек-Мохамад от слънцето и той да може сладко да си поспи. Тя изчакала момъкът да се събуди, и го поздравила:

— Скъпи ми, Малек-Мохамад — започнала тя, — ако имаш някакво желание, кажи ми го и аз ще го изпълня!

Малек-Мохамад й разказал от игла до конец своята история и завършил:

— Затова силно желая да ме изкачиш през седем земи нагоре и да ме оставиш в моята родна страна, в моя роден град.

Птицата Симорг се съгласила и рекла на момъка:

— Иди при падишаха и поискай да ти заколят седем охранени бика. Нека одерат кожата им и от тях да ушийт мехове за вода. Нека ги напълнят с вода и заедно с месото да ги донесат тук. Това ще е храната ми за из път, за да издържа да те пренеса през седем земи нагоре.

Зарадвал се Малек-Мохамад, като чул думите на птицата. Върнал се при падишаха и му казал:

— С твое разрешение, искам да се сбогувам с вас.

Падишахът рекъл:

— Какво говориш, Малек-Мохамад. Да не си си изгубил ума? Та нали аз се каня да те правя свой зет, да те оженя за дъщеря си. Нали ненапразно обявих, че онзи, който е убил лъва и е освободил дъщеря ми, ще получи половината от царство и дъщеря ми.

А Малек-Мохамад му дума:

— Нека си останат при теб и двете половини от царство, и дъщеря ти. А на мен, ако имаш милост, ми трябва само едно: да наредиш да заколят седем охранени бика, да ги одерат, от кожата им да ушийт мехове, да ги напълнят с вода и заедно с месото да ги занесат в гъсталака при гнездото на птицата Симорг, защото искам да се върна в родната си страна. Птицата Симорг ще ме издигне през седем земи нагоре и да ме остави в моя роден град.

Падишахът веднага се разпоредил да заколят за Малек-Мохамад седем бика, да одерат кожата им, от тях да ушийт мехове, да ги напълнят с вода и заедно с месото да ги занесат направо до гнездото на птицата Симорг. Падишахът и хората от града изпроводици Малек-Мохамад. Момъкът се сбогувал с тях, после поставил седемте меха с вода на едното крило на птицата, а седемте трупа на бикове — на другото и седнал на гърба ѝ. Птицата Симорг обърнала към него глава и му рекла:

— Щом ти кажа: „Искам да пия, дай ми вода!“, ти отрежи едно парче от месото и ми го хвърли в устата. Когато ти кажа, че искам да ям и те моля за месо, дай ми в човката вода.

И добавила:

— Ще те издигна нависоко и ще те питам как изглежда земята. Ако отговориш: като поднос за чай, значи сме се издигнали през седемте земи и тогава ще те пусна на земята.

После птицата Симорг литнала нагоре-нагоре. Лети и пита Малек-Мохамад:

— Как изглежда земята?

— Прилича на чаша без дръжка — отвърнал момъкът.

Птицата Симорг се издигнала още по-нагоре. И огладняла:

— Искам да пия, дай ми вода.

Малек-Мохамад отрязал парче месо и го хвърлил в устата ѝ.

Минало още време, птицата Симорг рекла:

— Искам да ям.

Малек-Мохамад ѝ сипал в човката вода. Птицата полетяла още по-нагоре. Пита тя момъка:

— Как изглежда земята?

— Прилича на чиния — отвърнал Малек-Мохамад.

И птицата литнала още по-нагоре. Щом кажела: „Искам да пия“, момъкът ѝ давал месо в устата, а щом искала да яде, ѝ сипвал вода в човката. Летяла, летяла, пак попитала Малек-Мохамад:

— Сега на какво прилича земята?

Той отвърнал:

— Вече прилича на поднос за чай.

Симорг разбрала, че е стигнала най-горе.

— Искам да ям, давай месо.

Но гледа Малек-Мохамад, месото се свършило. Досрамяло го да си признае, че няма повече месо. Извадил ножа си, отрязал парче месо от бедрото си и го хвърлил в устата на Симорг. Птицата обаче веднага разбрала, че това е човешко месо. Досетила се, че то е от бедрото на Малек-Мохамад. Не го изяла, а го мушнала под езика си. Накрая долетели до земята. Симорг рекла:

— Ето я земята, слизай!

Малек-Мохамад се смъкнал от гърба ѝ, а птицата Симорг му говори:

— Повърви малко, аз ще те погледам.

Тръгнал Малек-Мохамад и птицата видяла, че той не може да върви, а куца. Попитала го:

— Малек-Мохамад, защо куцаш?

— Краката ми се подути — рекъл той.

А птицата му казала:

— Ей, Малек-Мохамад, не ме лъжи, ела тук, знам, че нещо не е наред с краката ти.

Приближил се момъкът до нея, тя разгърнала дрехите му и видяла, че от бедрото му липсва парче. Запитала го:

— Защо го направи?

Малек-Мохамад отвърнал:

— Ще ти кажа истината. Ти каза, че си гладна, а месото се бе свършило. Досрамя ме да ти призная, че няма вече месо, затова отрязах парче от бедрото си и го хвърлих в устата ти.

Намокрила птицата Симорг със слюнката си раната, извадила изпод езика си месото, сложила го на мястото и кракът станал нов-новеничък. После птицата отскубнала от крилото си няколко пера и ги дала на Малек-Мохамад с думите:

— Всеки път, щом си угрижен или ти предстои тежка работа, с която не можеш да се справиш сам, или ако нещо ти трябва, хвърли перото в огъня и аз в миг ще се явя пред теб и ще ти помогна.

Птицата Симорг се сбогувала с Малек-Мохамад, литнала и се скрила под земята, понесла се към своето гнездо. А Малек-Мохамад благодарил на Бога и се запътил към своя роден град. Скоро стигнал дома си, но никой не го познал. „Няма да се откроя — рекъл си Малек-Мохамад, — да видим, какво се е случило в мое отсъствие.“

А сега чуите какво правели Малек-Джамшид и Малек-Хоршид.

След като захвърлили Малек-Мохамад в кладенеца, те отнесли цялото богатство, което той извадил, както и трите сестри. Върнали се в града, разказали на падишаха какво уж им се случило. Девойките не се осмелили да кажат истината. Минали няколко дни и най-голямата сестра станала невеста на Малек-Джамшид, средната сестра се сгодила с Малек-Хоршид. Двамата братя рекли на най-малката сестра, която била невеста и любима на Малек-Мохамад:

— След като Малек-Мохамад пропадна без вест и кост, ти също се ожени. Нека синът на везира да ти стане мъж.

Момата отказала:

— Аз съм уверена, че където и да е Малек-Мохамад, той ще се появи. Една година няма да се женя и ще чакам вест от него. Ако след година не се появи, тогава ме женете за сина на везира.

Изминала една година, но Малек-Мохамад не се появил. Неговата невеста се съгласила да се ожени за сина на везира. И в деня, когато птицата Симорг донесла Малек-Мохамад в родната му страна, синовете на падишаха, т.е. Малек-Джамшид и Малек-Хоршид, както и

синът на везира почнали да се готвят за сватба. Те поръчали на шивача да ушие за трите невести сватбените рокли. Малек-Мохамад, който вече бил научил всичко, отишъл в дома на шивача и го попитал:

— Кажи, шивачо, не ти ли трябва чирак?

— Разбира се, че ми трябва — зарадвал се шивачът.

И тъй Малек-Мохамад станал чирак в шивачницата. Шивачът му рекъл:

— Ето платовете за сватбените рокли на деvojките, които се женят за синовете на падишаха. А този е за роклята на бъдещата жена на везирския син. И трите трябва да ги ушием час по-скоро.

Шивачът разказал цялата история за Малек-Мохамад, как той изчезнал, какво се случило с трите сестри, без дори и да подозира, че неговият чирак е Малек-Мохамад. Накрая шивачът рекъл:

— А деvojката, която ще се жени за сина на везира, е невеста на Малек-Мохамад. Тя помоли да изчакат цяла година, дано дойде вест от момъка. Но ето вече измина годината, а от него ни вест, ни кост. И те я склониха да се ожени за сина на везира.

Изслушал историята Малек-Мохамад, въздъхнал, нищо не казал, само помолил шивача:

— Позволи ми да уший роклята за невестата на сина на везира.

Шивачът се съгласил и му разрешил да ушие роклята за деvojката, която всъщност била невестата на Малек-Мохамад. Скришом от шивача Малек-Мохамад отнесъл плата на едно отдалечено място, запалил едно от перата на птицата Симорг. В миг пред него се явила птицата Симорг и го попитала:

— Каква беда те е сполетяла, приятелю?

— Искат да оженят моята невеста за сина на везира и скоро е сватбата им. Наредили са да се ушие сватбената й рокля. Аз станях чирак при шивача и взех сам да я уший. Но без теб няма да мога да се справя. Моля те, да ушиеш такава рокля, каквато никой досега не е шил и никой не е виждал.

Птицата Симорг се съгласила: та кой, ако не тя разбирала от такива неща? И за миг ушила точно това, което искал Малек-Мохамад. Дала му сватбената рокля и откъснала още две пера. Дала му ги за всеки случай за тежки дни и полетяла към гнездото си. Малек-Мохамад прибрал роклята в кутия и се върнал в шивачницата. Дал кутията на шивача и рекъл:

— Ето роклята и всичко останало. Дай ги направо на девойката.

Шивачът също бил ушил одеждите за невестите на Малек-Джамшид и Малек-Хоршид. И той ги сложил в кутии и ги занесъл на трите сестри. Отворили те кутиите и се изненадали колко красиви били одеждите на най-малката сестра. Никой шивач от града не можел да шие такива дрехи. Така че невестите на Малек-Джамшид и Малек-Хоршид се обърнали към шивача:

— Защо не си се постарал и за нас така?

— Не съм ушил аз тази рокля — признал си шивачът.

— А кой, щом не си ти? — удивили се девойките.

— Имам чирак — продължил шивачът, — той я уши.

Момите веднага извикали:

— Не се бави, а по-скоро доведи своя чирак. Ще го помолим и на нас да ни ушие нещо подобно.

Върнал се шивачът вкъщи и повикал Малек-Мохамад:

— Върви, девойките те викат. Наредиха ми да те заведа, така че не се бави, ами да вървим при тях.

Малек-Мохамад се престорил, че не иска, но накрая тръгнал с шивача. Видели го сестрите. Хвърлили се към него и го обсипали с целувки. А любимата на Малек-Мохамад горещо благодарила на Бога. Тя съобщила на падишаха, че Малек-Мохамад се е появил.

Дошъл падишахът, разцелувал се с най-малкия си син и също благодарил на Бога. Малек-Мохамад му разказал приключенията си от игла до конец, простил на братята си, които се отнесли зле към него. Из града веднага плъзнала вестта, че третият син на падишаха се е върнал. Хората се радвали. А девойката, която била сгодена за сина на везира, отново станала невеста на Малек-Мохамад. Падишахът наредил седем денонощия градът да се готви за сватбеното празненство. А в деня на сватбата Малек-Джамшид хванал за ръка най-голямата сестра, Малек-Хоршид — ръката на средната, а Малек-Мохамад — ръката на най-малката. Оженили се и заживели щастливо и благополучно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.